

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **R. S.**, narozený X.
státní příslušnost Republika Uzbekistán
bytem X.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 4, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2024, č. j. OAM-1/ZA-ZA11-D08-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný shledal žádost žalobce nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „nařízení“), je Španělské království.

II. Žalobní body

2. Žalobce má za to, že žalovaný při zjišťování stavu věci porušil zejména ustanovení § 2 odst. 1, § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce má za to, že měl být aplikován čl. 17 nařízení Dublin III a k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu by tak měla být příslušná Česká republika (dále jen „ČR“). Zmíněný článek dovoluje členskému státu dobrovolně se rozhodnout převzít příslušnost pro posuzování žádosti o mezinárodní ochranu, a to zejména z rodinných či kulturních důvodů. Žalobce sice nemá na území ČR žádné příbuzné, má zde však dobrého kamaráda, který mu pomáhá s integrací, zatímco ve Španělsku nezná nikoho. Z toho důvodu také přicestoval do ČR, jeho původním úmyslem bylo si požádat o mezinárodní ochranu v ČR a španělské vízum si vyřídil bez znalosti pravidel nařízení Dublin III. Žalobce v ČR pobývá od července 2023, tedy zhruba 9 měsíců, našel si zde již práci a učí se český jazyk. Nucený přesun do Španělska by tak byl významným zásahem do jeho života a jednalo by se o zcela zbytečnou destabilizaci jeho situace. Žalovaný v nedostatečném rozsahu zjišťoval skutečnosti důležité pro aplikaci čl. 17 citovaného nařízení.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem odchodu žalobce z vlasti je dluh ve výši X. USD. Člověk, který mu peníze půjčil, mu nyní vyhrožuje a chce peníze co nejrychleji zpět.
4. Žalovaný konstatoval na základě cestovního dokladu žalobce, že mu bylo vydáno v minulosti španělské vízum s platností do dne 4. 8. 2023, bylo tak na místě aplikovat kritérium čl. 12 nařízení Dublin III.
5. S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaný požádal dne 26. 1. 2024 Španělské království o převzetí žalobce na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v ČR. Dne 22. 2. 2024 obdržel žalovaný informaci, že Španělské království uznalo svoji příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce.
6. Žalovaný se dále zabýval skutečností, zda v případě Španělského království existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaný vycházel z Informace OAMP ze dne 15. 11. 2023, týkající se azylového systému ve Španělském království. Zpráva popisuje průběh řízení o mezinárodní ochraně ve Španělském království, kompetentní orgány řešící azylové žádosti, právní základ azylového systému, poskytování právní pomoci žadatelům, možnosti odvolání, ubytování v azylových střediscích a další. V této souvislosti žalovaný konstatoval, že v souladu s citovaným nařízením je Španělské království povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami

azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a z toho důvodu rovněž učinilo akceptaci přemístění žalobce na území Španělského království.

7. Žalobci byla dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobce svého práva využil, další podklady pro rozhodnutí si nepřál předložit, neuvedl ani žádné další skutečnosti relevantní pro správní řízení.
8. Podle čl. 17 nařízení Dublin III se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Podstatou článku jsou především humanitární důvody pro sloučení rodiny či kulturní důvody. Žalobce v ČR dlouhodobě nepobýval a nemá v ČR vytvořeny hlubší kulturně-společenské vazby. Je X. a na území Evropské unie se nenachází X. ani blízcí rodinní příslušníci. Žalobce je mladý a nepotýká s žádným závažným zdravotním omezením, které by mu znemožňovalo odcestovat do Španělského království. Žalobce v průběhu správního řízení nevyjádřil žádné konkrétní námitky proti azylovému systému ve Španělském království. Žalovaný proto konstatoval, že nenašel žádné důvody pro aplikaci čl. 17.
9. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek ze dne 23. 1. 2019, M. A. a další, C-661/17 (body 58 až 60). Soudní dvůr zdůraznil, že ze znění čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, vyplývá, že toto ustanovení je fakultativní, neboť ponechává na uvážení každého členského státu, zda posoudí žádost o mezinárodní ochranu, která mu je předložena, i když není příslušný podle kritérií pro určení příslušného členského státu ve smyslu tohoto nařízení. Soudní dvůr dodal, že možnost takového postupu není žádným zvláštním způsobem podmíněna (odkázal přitom na rozsudek ze dne 30. 5. 2013, Halaf, C-528/11, bod 36). Každý členský stát se tudíž může svrchovaně rozhodnout s ohledem na politické, humanitární a praktické úvahy, zda přijme žádost o mezinárodní ochranu k posouzení, třebaže není příslušný na základě kritérií stanovených tímto nařízením (viz také rozsudek ze dne 4. 10. 2018, Fathi, C-56/17, bod 53). S ohledem na rozsah posuzovací pravomoci takto přiznané členským státům je podle Soudního dvora na dotčeném členském státu, aby určil, za jakých okolností si přeje využít možnost danou diskrečním ustanovením podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Soudní dvůr připomněl, že tento závěr je v souladu s jeho judikaturou týkající se fakultativních ustanovení, podle které tato ustanovení přiznávají členským státům širokou posuzovací pravomoc (viz rozsudek ze dne 10. 12. 2013, Abdullahi, C-394/12, bod 57 a citovaná judikatura), a také s cílem uvedeného čl. 17 odst. 1, aby byly zachovány výsady členských států při výkonu práva na poskytnutí mezinárodní ochrany (rozsudek ze dne 5. 7. 2018, X., C-213/17, bod 61 a citovaná judikatura).
10. Argument žalobce, že si nepřeje být přemístěn do Španělska, neboť tam nikoho nezná, že si přeje zůstat v ČR, protože tu má přítele, který mu může pomoci najít byt a práci, dle názoru žalovaného nelze přijmout jako legální důvod pro setrvání na území ČR tak, jak je předpokládá zákon o azylu, ČR není příslušná k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Námitky žalobce, že chce setrvat na území ČR a žít zde a pracovat, nejsou relevantní.

IV. Obsah správního spisu

11. Dne 5. 1. 2024 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a sdělil, že o mezinárodní ochranu žádá z důvodu svého dluhu ve výši X. USD, věřitel mu vyhrožuje, chce peníze co nejrychleji zpět. Žadatel měl udělené vízum v jiném státě EU do 4. 8. 2023. Je zdravý.
12. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl proveden dne 5. 1. 2024. Žadatel uvedl, že získat vízum španělské bylo snazší, než české, potřeboval sem přijet co nejdříve. Má tu známého, který mu mohl pomoci najít práci a ubytování v Praze. Příbuzné v ČR nemá, do Španělska nechce odjet, protože tam nikoho nezná. V ČR by se chtěl zdržovat legálně. V listopadu 2023 dostal od policie výjezdní příkaz. Vycestovat nemohl, protože musel pracovat.
13. Podle odpovědi španělských orgánů ze dne 7. 2. 2024 Španělské království uznalo svoji příslušnost. Součástí spisu je Informace OAMP ze dne 15. 11. 2023, týkající se azylového systému ve Španělském království.
14. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul právní úpravu a posuzoval jednotlivá kritéria dle nařízení Dublin III. Žalovaný nejdříve zkoumal, zda je ve smyslu uvedeného nařízení dána příslušnost ČR k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V souladu s čl. 7 nařízení Dublin III přistoupil k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu výše jmenovaného. Podle čl. 7 odst. 1 nařízení se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena.
15. Podle čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III, pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát. Podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III, pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států. Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.
16. Žalovaný konstatoval, že podle cestovního dokladu žadatele mu bylo vydáno španělské vízum platné do 4. 8. 2023, proto aplikoval čl. 12 nařízení Dublin III.
17. Žalovaný se dále zabýval skutečností, zda v případě Španělského království existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaný shromáždil informace týkající se

azylového systému ve Španělsku a touto otázkou se podrobně v napadeném rozhodnutí zabýval, závěrem konstatoval, že jmenovanému nehrozí ve Španělsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany.

18. Při zvažování aplikace čl. 17 nařízení Dublin III žalovaný zohlednil, že žadatel nemá na území ČR žádné rodinné vazby ani jiné blízké sociální vazby, v ČR dříve nepobýval, důvodem jeho přicestování byla snaha zajistit si příhodné zaměstnání. Další důvody, pro které přicestoval právě do ČR, žadatel nemá. Neuvedl žádné závažné důvody, pro které by se nemohl do Španělska vrátit. Žadatel je mladý, samostatný, soběstačný, schopný se orientovat v cizím prostředí a nemá žádná zdravotní omezení (psychická či fyzická), která by mu znemožnila odcestovat do Španělska.
19. Dle ustanovení § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie. Dle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná. Vzhledem ke skutečnosti, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla shledána nepřipustnou, správní řízení o této žádosti bylo v souladu s ustanovením § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Podle čl. 7 odst. 1, 2 nařízení Dublin III *kritéria pro určení příslušného členského státu se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v této kapitole. Členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v této kapitole, se určuje na základě stavu v době, kdy žadatel podal první žádost o mezinárodní ochranu v některém členském státě.*
22. Podle čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III *pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.*
23. Podle čl. 12. odst. 4 nařízení Dublin III *pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.*
24. Podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III *odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.*
25. Užitím čl. 17 nařízení Dublin III, se Nejvyšší správní soud zabýval již mnohokrát (srov. např. rozsudky ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24, či ze dne 18. 5. 2016, č. j. 6 Azs 67/2016-34, č. 3447/2016 Sb. NSS, nebo usnesení ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 Azs 118/2016-36, či nověji ze dne 31. 5. 2023, č. j. 2 Azs 26/2023-51, ze dne 19. 7. 2023, č. j. 9 Azs 141/2023-24). V rozsudku č. j. 2 Azs 222/2016-24 Nejvyšší správní soud uvedl, že „užití

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III má být vyhrazeno jen vsutku výjimečným případům, kterých bude v porovnání s celkovým obvyklým počtem řešených žádostí o azyl výrazná menšina“. Za takový případ lze považovat situaci, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu k ČR zvláštní vztah anebo pokud by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž nařízení Dublin III typově počítá. V rozsudku ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, pak vyslovil, že pokud „v řízení vyvstanou takové okolnosti, které by mohly mít určitou relevanci z hlediska uvážení žalovaného o případném použití diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III, má správní orgán povinnost nepoužítí uvedeného ustanovení alespoň stručně odůvodnit tak, aby měly správní soudy možnost v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s. a s výše citovanou judikaturou přezkoumat, zda žalovaný v tomto případě nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je nezneužil.“

26. V projednávané věci žalovaný odůvodnil, z jakých důvodů nepřikročil k aplikaci čl. 17 citovaného nařízení, soud tomuto posouzení plně přisvědčuje. Žalobcem uváděné důvody pro aplikaci tohoto ustanovení (že zde má kamaráda, který mu pomáhá s integrací, pobývá zde 9 měsíců, našel si zde práci a učí se český jazyk), nejsou natolik závažné, aby opodstatnily využití výjimky stanovené článkem 17 nařízení Dublin III. Žalovaný při svých úvahách zohlednil vše, co mu bylo známo, nepřekročil meze správního uvážení, ani je nezneužil. Soud nepřisvědčil ani námitce, že v tomto směru byl nedostatečně zjištěn skutkový stav. Pokud správní orgány měly podle žalobce zjistit skutečnosti, které nově tvrdil v žalobě, tedy že se učí český jazyk a pracuje zde, k tomuto soud uvádí, že ani tyto okolnosti nejsou zjevně takové povahy, aby odůvodnily užití diskrečního oprávnění. Nadto žadatel o udělení mezinárodní ochrany je oprávněn pracovat až po uplynutí šesti měsíců od poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a dále potřebuje povolení k zaměstnání. Případný výkon nelegální práce ani přání cizince zde nadále pracovat není důvodem pro aplikaci čl. 17. Žalobce měl též možnost uvést vše podstatné v průběhu správního řízení, před pohovorem byl poučen o tzv. Dublinském systému.
27. Žalovaný tedy zcela správně posoudil postupně jednotlivá kritéria pro určení místní příslušnosti, vysvětlil, proč aplikoval právě čl. 12. Žalobce nic nenamítal ani ke zjištěním ohledně jeho pobytového oprávnění ani k závěrům o situaci azylového řízení ve Španělsku.
28. K obecné námitce, že správní orgány porušily jednotlivá zákonná ustanovení soud konstatuje, že ji nelze považovat za řádný samostatný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Soud se proto těmito námitkami samostatně nezabýval.
29. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. června 2024

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně